

prudenti consilio magis eligens apud exteros judicari. Ad tribunal Cæsaris suo.

10. Dom in meum Jesum crudeliter sæviebant impii Pharisei, de illis scribit Joan. 18. nu. 28. Adducunt ergo Jesum à Cæipha in pratorium: erat autem mane; ipsi non introierunt pratorium, ut non comminarentur, sed ut manducarent Pascha.

11. Cum Pharisei crudelissimum & super omnia execrabile facinus machinantur mortem nempe Filii Dei, tunc scrupulosam conscientiam ostendunt, ut superstitiosa hypocriti religiosi videantur, ut ita coram omnibus habeatur, quod mortem Christi quaerunt, non ex odio, sed religionis, ac legis affectu, ut qui in minimis, etiam quæ ex lege non erant, ita graviter scrupulosi erant. Rupertus ibi: Pharisei cæci tunc, accuratè mandatis illud, quod de foris, catinis, & calicis introrsus turpes, & cruenti, verè sepulchra dealbata, intus plena ossibus mortuorum. Quid enim? contami-

navi exterius cavetis intròcundo in Pratorium, & intus horribiliter pollui non timetis, tractando crudele homicidium; quid hæc puritate impuris? quid hæc sanctitate scelestis? Proh dolor! sæpè mundities & puritas publicatur, sub quibus multorum hominum cædes, sanctorum clades, & totius justitiæ, ac legis devastatio intenditur.

QUÆSTIO II.

Quare Pharisei potius hanc questionem quam quamlibet aliam Christo proponunt.

11. Varias rationes hujus rei solent assignare aliqui, quos tacito nomine refert Maldon. donatus; quia Christus D. dixerat Matth. 11. n. 13. Propheta, & lex usque ad Joannem: quasi legem jam abrogatam significant; & inde vulerunt Pharisei experiri, an ad hanc questionem taliter responderet; sed hoc non stat, quia Christus jam multo tempore elapso illud dixerat, & post illud multas alias questiones proposuerunt.

12. Secundò: Theophylactus, & alii ex Div. Chrystom. homil. 63. causam fuisse dicunt, quia Christus D. dixerat supra, Matth. 5. n. 32. Ego autem dico vobis, quia omnis qui dimiserit uxorem suam, excepta causâ fornicationis, facit eam vœchari; & si dimissam duxerit, mœchatur: Interrogant ergo, ait Chrystom. opinantes, quod oblitus esset eorum, quæ dixerat: & fortè deinde, an in sua doctrina sibi esset contrarius, quod in magnum dedecus magni magistri cedit.

13. Tertio: D. Chrystom. in Imperfecto, homil. 32. ait: Sicut autem si videas hominem assidue medicorum amicitias colere, intelligis quia infirmus est; sic cum videas virum, sive mulierem, de dimittendis uxoribus, aut viris interrogantes, cognoscis, quia vir ille lascivus est, & mulier meretricis. Sic enim frequenter accidit, quod unusquisque illud tractat, & agit verbis, quod habet in corde, & affectu. Ait Regius Vates Psalm. 66. n. 8. Benedicat nos Deus, Deus noster, Psalm. 66. benedicat nos Deus. Ad quid tam multiplici-

ter, ac tot vicibus nomen Dei multiplicat? Phil. Abulippus Abbas lib. 2. in Cantic. cap. 13. videtur ait quia loqui semel, quod placet, amanti sufficiens non putatur, sed affectus tenerior iterare, quod dixerat, gratulatur. Cum tamen hanc questionem propoluissent Pharisei, qui multum de Religione, ac reformatione gloriabantur, non videntur, quòd publicè essent notati de lascivia, ac libidinosa concupiscentia, ut notat hic Abulensis, q. 11.

14. Quarto: Aliqui cum Maldonato tenent, quod fortasse pro illo tempore hæc questio de dimittenda uxore erat maximè controversa, & agitata apud Judæos, ut illa etiam erat, quam eadem causa Christo proposuerunt, utrum liceret tributum dare Cæsari, Matth. 22. num. 17. Quintò: Aliqui Recentiores cum Cornelio à Lapide hanc assignant causam, quòd si Christus dixisset, non licere dimittere, in odium, ac invidiam carnalium incidere; qui pro sua immoderata libidine, passim uxores dimittebant, & alias ducebant; & quanta mala odium, & invidia machinantur, difficile est explicatu, de quo vide prædicta verba in nostris libris, in Indice.

15. Sextò: D. Hieronym. in præsentis: Sic arguunt, ut quasi cornu teneant syllogismo, & quocumque respondeat, pateat captioni; si dixerit dimittendam uxorem qualibet ex causa, & ducendam aliam, pudicitia prædicator sibi videbitur contraria disserere: si autem responderit, non omnem ob causam debere dimitti, quasi sacrilegii reus tenebitur, & adversus doctrinam Dei & Moysi facere. Ita etiam D. Remigius, D. Paschasius, Lyra, Carthusian. Abulens. q. 12. nam si Christus diceret, licere dimittere uxorem, videbatur sicna luxuriæ laxare, & concubitum vagum permittere, quod est contra legem naturæ; si diceret, non licere, videbatur contrarius legi.

16. Quæ disponebat Deuter. 24. n. 1. Si acciperit homo uxorem, & habuerit eam, & non in venerit gratiam ante oculos ejus, propter aliquam fedtatem, scribet libellum repudii. Hebraicus, & Arabicus, propter sæditatem: legunt, propter rem aliquam turpem. Aliqui apud Lyran. ut ipse ait satis probabiliter, restringunt hæc causas quod non poterat vir repudiare uxorem, nisi propter aliquam causam post matrimonium supervenientem; tamen simpliciter dicendum, quod poterat vir repudiare mulierem propter fornicationem, non tamen propter hanc causam solum, ut vult Tertullianus lib. 4. contra Marcion. cap. 34. sed etiam propter illas solas, quæ possunt bonum prolis impedire, vel in corpore, ut sterilitas, lepra morbus caducus, & similia; vel in anima, ut si uxor esset malorum morum, quos filii, & filia ex conversatione cum matre imitarentur: ita ferè ad hunc locum Matthæi Origenes, D. Chrystom. D. Paschal. & ad locum Deuteronomii, D. Hieronym. Lyra, Abulens. Lorin. Cornelius, Menochius, & alii.

17. Ex quo patet, quàm maligna & perversa fuerit proposita Phariseorum questio. An liceat homini dimittere uxorem? quam questionem proponunt impii Pharisei perversi, & diabolico animo, ad controversias, & lias contra Christum commovendas; nam cum ipsi essent judices, ac magistri populi, tenebantur

homo alienus à libris laudabilis. has evitare, & non fovere, ac nutrire; magna enim gloria est tales altercationes, ac disensiones evitare, non admittere. Inde maxime Rex Athalaricus laudat Gothorum nobilitatem, nullos ex suis, sed ex Romanis iudices, ac caudicos eligere consuevisse, apud Cassiodorum lib. 9. Variar. cap. 14. Tota ad vos fana confluit, si vos raris litigator observet. Vos à mis jura defendite. Romanos sinite legum pace litigare.

18. Ait Regius Vates Psalm. 1. n. 1. Beatus vir, qui non abiit in consilia impiorum, & in via peccatorum non stetit, & in cathedra pestilentia non sedit. Qui animam suam impollutam à peccatis servat, etiam in hac vita mortali existens, beatus decantatur: & deinde etiam beatus celebratur ille qui non sedet in cathedra pestilentia; quæ pestilentia est ista, ut ille qui procul ab ea est, etiam in hac vita mortali veneretur; ille nempe, qui procul est à forensibus negotiis, à litigiosa contentione, & à controversia litteratorum calumniantium; qui enim ab his animum separat, integra conscientia gaudet; qui enim illis implicatur, tanquam pestilenti morbo inficitur, ut omnino pereat; aliter, qui ab illis fugit, beatam ducit vitam.

D. Hilarius ibi ait: Tertius quoque hic obinenda beatitudinis ordo est, in cathedra pestilentia non sedere: cuius itaque cathedra sessionem existimamus pestilentem? Illa erit pestilens, cuius contagium Pilatus manus abluendo deviat. Publicarum enim causarum ordo, manere iudices volentes in legis sanctitate non sinit. Existimat Hilarius cathedram pestilentia esse illam, in qua litigantium, ac controversiarum causa agitur, quia talis manere in legis sanctitate non sinit.

19. Eitigantium consilio, cathedra pestilentia. Oidium & invidia multa machinantur.

20. D. Chrystom. Imperfect. Beda. Theophyl. Euthym. D. August. cum eorum mens esset obtenebrata, ac obscurata, suis erroribus, ac falsitatibus De coherentia Matthæi cum Marco dicam infra Expositione 4.

21. Non legis: Considera, ait D. Chrystom. in præsentis iupremam Christi Sapientiam, qui Phariseorum malitiam non directè increpat, nec ex suo profert sententiam, sed cum sacra Scriptura eis respondit: Qui fecit, per creationem, hominem tanquam caput totius generis humani, ab initio, in exordio ipsius mundi, masculum, & feminam fecit eos: licet alia animantia in gemino sexu essent creata, tamen de solo homine scribitur Genes. 1. num. 27. quòd unum masculum cum una femina creaverit Deus, ac conjunxerit, significans ipso facto, quod volebat, ac instituebat, ut unus vir unam tantum haberet mulierem; nam si Deus voluisset unum virum plures habere uxores, non unam tantum, sed plures feminas fecisset, ut in aliis animantibus factum est. Ita D. Chrystom. D. Hieronym. Author imperfect. Beda, Theophyl. Euthym. Deum ab initio monogamiam, id est, matrimonium indissolubile instituisse; nec inde sequitur, quod mortuâ priore uxori, aliam valeat homo ducere, quia tunc prima, & secunda pro una reputantur; & una caro est, & quilibet cum marito facit unam carnem.

QUÆSTIO III.

Quare Christus Dominus respondit huic questioni, cum aliis questionibus noluerit respondere?

11. Aliquæ questiones propositæ fuerunt Christo D. quibus ipse noluit respondere, ut quando Seniores populi de eius signis, & miraculis: In qua potestate hæc facis? & quis tibi dedit hæc potestatem? Matth. 21. num. 23. & cum Christus D. eis proposuisset quandam alteram questionem de Baptismo Joannis, & Judæi respondissent: nescimus. Tunc respondens Jesus, ait illis: Nec ego dico vobis, in qua potestate hæc facio. Ibid. nu. 27. Sic etiam quando Christus D. instituit sermonem de die iudicii, Discipuli quaesierunt ab eo: Quando hæc erunt; & quod signum advenus tui, & consummationis sæculi? Matth. 24. n. 5. noluit Dominus plane respondere, sed ait: de die illa, & hora nemo scit, neque Angeli caelorum, nisi solus Pater; ibid. n. 36. Sic & Act. 1. n. 6. Discipuli quaesierunt ab eo: Domine si in tempore hoc restitues regnum Israël? Ipse noluit respondere, dicens: Non est vestrum nosse tempora, vel momenta, quæ Pater posuit in sua potestate. Si ad hæc interrogationes non respondit, cur ad hanc questionem Phariseorum responderet?

22. Respondet primò Abulens. quæst. 15. quod Christus D. frequenter ad questiones Phariseorum respondebat, ne videretur, quod Pharisei contra eam prævalebant, & quod propter questionis difficultatem responsa non daret. Deinde ut magis resplenderet Christi Sapientia, dum questiones, quas Pharisei insolubiles putabant, ipse promptè, ac faciliter, sine

VERSIONES.

Arabicus. Quid is, qui creavit à principio creavit ambos. Grec. apud Lyr. Creator fecit hominem. Pers. us. Masculum, & feminam pariter fecisse.

ALTER TEXTUS.

Marc. 10. n. 3. At ille respondens, dixit eis: quid vobis præcepit Moïses?

EXPOSITIO III.

19. Non legis: Hic ut observat Euthym. Euthym. Carthus. Pharisæi, qui se iactabant de legis observantia, legis ignorantiam ostendunt, & etiam notat Carthusianus: Si legis, non intellexisti; quod idem est, ac non legere, maxime

Luc. 13. Sine inconvenienti solvebat; proindeque Judæi, qui talibus quæstionibus intendebant confundere Christum, ipsi maximè confundebantur, & replebantur erubescencia; & Christus maximè exaltabatur apud omnes: sic Luc. 25. n. 14. cum Christus sanasset mulierem Sabbatho, asperè tulit Archisynagogus, dicens: sex dies sunt in quibus oportet operari; in his ergo venite, & curamini, & non in die Sabbathi. Christus aperit, ac manifestè ostendit, quòd licitum erat, imò laudabile sanare infirmos die Sabbathi; & cum Archisynagogus nesciret respondere; erubescere omnes adversarii ejus & omnis populus gaudebat in universis, quæ gloriose fiebant ab eo.

23. Abulens. Ad quæstionem directe respondeo cum Abulens, q. 16. quod Christus D. non respondit ad aliquas quæstiones sibi propositas, quando sequebatur aliquid inconveniens, ut quando Discipuli quæsierunt: Domine, si tempore hoc restitues regnum Israël? Sequebatur inconveniens, si tempus determinatum, in quo Deus aliquid decrevit facere, ab hominibus agnosceretur; ideo non respondit, sed dixit, quod non erat eorum hoc scire; sic & quando Judæi quæsierunt, In qua potestate hæc facis? scilicet signa, non erat conveniens, quod Christus responderet: Quia si Judæi agnoscebant Christum ex signis, quæ faciebat, oportebat, quod Christus diceret se esse Deum, quod tunc non erat conveniens; quia malevoli Judæi contra eum clamarent, quod blasphemabat, & sic eum peterent ad mortem, ut fecerunt Matth. 26. n. 65. & Marc. 14. n. 62. & supra dicta occasione non erat tunc tempus definitum à Patre: erat verò modò, quando quæsierunt de libello repudiit, valde conveniens fuit, ut Christus responderet, tum ad ostendendam altitudinem suæ sapientiæ, ut fecit in alijs quæstionibus, ut superiori numero notavi: tum etiam ad dandam sublimem, & altam doctrinam de uxore non dimittendâ, ad comprimendos, & refutandos varios abusus Judæorum, qui ob suæ libidinis causam uxores dimittebant. Bonus magister, & Doctor data occasione debet dare doctrinam utilem populo ad mores informandos.

Matth. 26. Marc. 14. Bonus magister dabit occasionem doctrinam utilem.

24. Cantic. 2. n. 10. dicitur: En dilectus meus loquitur mihi: surge, propera amica mea, columba mea: & statim subdit, Flores apparuerunt in terra nostra; tempus putationis advenit. Et cur modò tam vehementer eam exhortatur, ut surgat ad peragendum officium sibi commissum? quia flores apparuerunt in terra nostra: quia ipsa occasio est apta ad metendum? tempus putationis advenit. D. Bernard. serm. 58. ait: Quoniam operi huic, sicut omni rei sub cælo, non omne tempus suppetit, & aptum est: additis, qui inveniunt, tempus advenisse. Ait Christus D. Petro, Matth. 26. n. 32. Convertite gladium tuum in locum suum ne percutiat, & feriat: & tamen postea Actor. 10. n. 23. mandatur eis occidere, & manduca. Occide, nempe gladio; tempore passionis prohibetur gladius, ne vulneret, & modò conceditur, ut occidat; gladius est verbum Dei; tempus passionis non erat tempus proportionatum ad prædicandum, ut postea, & ideo illi denegatur, hinc conditur.

D. Bernard. 25. Ait Amos 5. n. 13. Ideo prudens in tempore illo tacebit, quia tempus malum est. & quodnam tempus est hoc malum, in quo prudenter tacendum sit? est tempus impropor-

25. Ait Amos 5. n. 13. Ideo prudens in tempore illo tacebit, quia tempus malum est. & quodnam tempus est hoc malum, in quo prudenter tacendum sit? est tempus impropor-

ter tacendum sit? est tempus impropor- quando prædicatio non est ad ædificationem, sed ad aggravandam culpam ob obdurationem auditorum; & tunc prudenter tacendum est, & non verbis instandum. Lyra: Cum prudens videat eam prædicationem non esse ad emendationem, sed magis ad peccatorum aggravationem: quia tempus malum est, tacebit.

QUÆSTIO IV.

Quare Christus Dominus respondens adducit in probationem sacram Scripturam?

26. Respondeo ad quæstionem. Voluit Christus suâ infinitâ sapientiâ vitare scandalum Pharisæorum, simul docere, quod nullo modo licebat repudiare uxorem; si hoc autem in exordio verborum dixisset, Pharisei scandalizarentur, & indignati abirent; & ideo Dominus proposuit probationes, quibus paulatim disponderentur ad assentiendum, & saltem non multum reclamarent: sic ait D. Chrysost. in D. Chryl. præsent. Vide Sapientiam Doctoris: interrogatur, si licet uxorem dimittere, non confestim dicit, non licet, ut non turbemur, sed per probationes hoc constituit: & D. Hieronymus ait: D. Hieron. sic responsum temperat, ut decipulam transeat, scripturam sanctam adducens in testimonium, & naturalem legem, & primam Dei sententiam.

27. Ex quo D. Chrysost. alè docet, quod non solum ex modo legislationis, sed etiam ex modo creationis monstrat, quod oportet unum uni conjungi: ex quo multi apud Abul. q. 18. tres ex litera deducunt probationes ad intentum. Et primò ex modo creationis: Fecit ab initio masculum & feminam: quia Deus non solum fecit hominem, sed masculum, & feminam, & quamvis homo perfectior sit muliere, unum creavit, & unam mulierem simul, quia voluit simul esse, & non separari; & Deus non solum docet nos verbis, sed etiam suis factis, ut Christus D. dixit suis Apostolis in ultima cæna: Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis. Joan. 13.

28. Secunda probatio desumitur ex litera in sequentibus: Propter hanc dimittit homo patrem, & matrem, scilicet ut cohabitaret cum ea, quia per matrimonium maritus, & uxor non sunt duo, sed una caro; & sicut homo non potest separare se ipsum à sua carne; nec maritus ab uxore, nec vice versa à marito, & ita non potest dari libellus repudiit.

29. Tertia probatio ponitur ab aliquibus, quod Deus conjunxit, homo non separet. Hoc est, Deus præcepit ut sint simul masculus, & femina: homo non potest eos separare; tamen hæc tertia probatio videtur includi in duabus præcedentibus, & videtur conclusio duarum probationum; & ita dicit D. Hieronymus, quod D. Hieron. hic inducitur probatio legis naturalis, & divina, & D. Chrysostomus, quod Christi doctrina probatur ex modo creationis, & legislationis.

Deinde

30. Deinde etiam ex eo, quod ab uno Adamo facti sunt duo, nempe Adamus, & Eva; cum ergo ex Adamo Eva sit producta, etiam ibi declaratur monogamia, scilicet uxorem non debere separari à suo viro, cum ejus sit tanquam pars, & veluti membrum; quæ de causa Plato in Dialogo de amore dixit, ex viro uno, & muliere una, tanquam ex duabus partibus imperfectis, unus perfectus homo sit; ut etiam docet D. August. lib. 14. de Civitate, cap. 22. sicut ergo membrum, v.g. caput, non potest separari ab homine, sic mulier à marito suo.

31. In præsentem ponit Dominus Scripturæ testimonium ad veram doctrinam firmandam, ac ad abusus, & pravos mores Judæorum destruendos. Ait Dominus Jerem. c. 2. num. 10. Ecce constitui te hodie, ut evellas, & disperdas, & destruas, & dissipas: multus labor mandatorum Prophetarum, multa ars, multa industria, multa, & magna instrumenta ei necessaria sunt ad destruendos, dissipandos, ac evellendos incompósitos Israelitarum mores; quo ergo ferro uteretur, quæve in no adversus opes, ac vires scelerum? In textu exprimitur num 9. Ecce dedi verba mea in ore tuo: Rastrum, quo vites radices evellit scelerum, & artes everit Dæmonum, Dei verbum est; ligo, quo Jeremias turres subruunt superbia, & caliginis dissipat agrimoniam, Dei sermo est; x quo ait D. Hieronymus: Adificatio, quæ supra petram non est, sed in arena extructa, Dei sermone suffoditur, ac destruitur. Pro quo faci etiam illud Psalm. 28. n. 5. Vox Domini confringentis Cedros: & confringet Dominus Cedros Libani. Ubi vox Domini intonat, maximè altos & radicatos Cedros superbia, ac avaritiæ conteret, & comminet, ut ibi exponit Cassiodorus.

24. Cantic. 4. nu. 5. Sicut vitæ coccinea labia tua. Quæ connexio est inter vittam, seu ligamen, cum labijs Sponsæ, quia verba, quæ eructat, veluti restim ponit, quo animas hominum astringat, ac ad se trahat, Gillib. serm. 21. ait: Non enim decem sponsam, nisi verba, quæ declinati funiculi vice fungantur; verba, quæ sponsum irriterent, & traherent inflammant: ejus verba, illius labia dicuntur sicut vitæ coccinea: & Theodoretus vult ut sponsa, cum piè diceret suos auditores trahere, iis alliceret funiculis quibus Hercules traxit populos dictus est, & ait: Verba veritatis profert quibus, tanquam funiculo quodam capiuntur auditores; & vincuntur.

Matth. 29. n. 5. Propter hoc dimittet homo patrem, & matrem, & adhærebit uxori suæ; & erunt duo in carne una. Num. 6. Itaque jam non sunt duo, sed una caro: quod ergo Deus conjunxit, homo non separet.

Syrus num. 5. Et erunt ambo una caro. Arabicus. Et erunt ambo corpus unum. Burg. ex Græc. Et agglutinabitur uxori suæ.

Epiphani. Et erunt duo in carne una. Syriaca in Evang. 1. om. V. l.

Mald. ex Græc. Ad carnem unam. Syrus n. 6. Non sunt duo, sed unum corpus sunt. S. Chrom. & Cyp. Quæ Deus conjunxit in unum. Græcus. Conjugavit in unum. Alter Syrus. Homo non disjungat. Æthiopic. Homo non separabit. Persicus. Homo non potest disjungere.

ALTER TEXTUS.

Marc. 10. n. 7. & 8. Idem ac Matthæus.

EXPOSITIO III.

ET dixit, scilicet Deus: Dubitat tamen D. Hilar. quomodo dicatur Deum hoc dixisse, cum Adamus hæc verba protulerit Genes. 2. n. 24. Tamen communi et respondetur cum D. August. lib. 9. de Gen. ad liter. c. 19. D. Chry. D. August. solt. D. Th. D. Pasch. quod Deus ut formaretur Evam, misit soporem in Adamo, Septuaginta, D. Paschas. ut advertebat D. Hieron. habent: misit soporem: Septuag. tunc ipse in ex ali quadam cognovi Evam formatam ex sua costa, & inde hæc verba fuerunt dicta ab Adamo ex Deo revelate, sicut dicitur Matth. 10. Non vos estis qui loquimini, sed Spiritus Math. 10. Paris vestri, qui loquuntur in vobis.

34. Prepter hoc, ut explicat Abulensis, quia mulier formata est ex viro, nempe Eva ex Adamo; & cum sit caro de carne ejus, os ex ossibus ejus, D. mittere homo patrem, & matrem: non quantum ad amorem, & obsequium, ut explicat Abulens. len. sed quantum ad habitandum; proindeque à parentibus discedet, & habitabit cum uxore, ut frequenter usus tenet, quia ante matrimonium, filii sunt cum parentibus, & post matrimonium in domo distincta habitant cum uxore; & hic est verus sensus. Aliqui exponunt, quod homo debet plus diligere uxorem, quam Patrem, & Matrem, ut dicitur Ecd. lib. 3. cap. 4. n. 26. sed hoc ad præsentem in interpretationem nihil refert.

35. Et adhærebit uxori suæ: Græcus habet, Conglutinabitur: quod significat in imam unionem viii cum uxore: rectè notavit D. Cyprian. de Bono patientiæ, quod dixit in singulari, uxori, non uxoris, & erunt duo in carne una: bene notat Albertus Magnus, non ait, erunt tres, vel quatuor in carne una, sed erunt duo: quia matrimonium non datur nisi inter duo, unum scilicet masculum, & unam feminam.

36. Itaque jam non sunt duo, sed una caro: id est, unus homo, una persona, ita ut indissolubili vinculo sint coadunati: Quid Deus conjunxit, homo non separet: notanter ait Textus, Quod Deus conjunxit, non quos conjunxit, ut aperte ostendatur non de duobus, sed tanquam de uno corpore loqui. Optimè notat D. Chrysost. D. Chryl. homil. 36. Deum ex duobus principiis probare vinculum matrimonii esse indissolubile. Primò ex lege naturali, quia Deus in exordio naturæ, ac mundi, uni viro unam fecerit, ac dederit mulierem; secundò ex verbis divinis, quæ dixit Deus per os Adami: Propter hanc